

CEA MAI SCUMPĂ AVUȚIE

Nu demult, am vizitat o școală și am petrecut aproape un ceas printre înțelepții vârstei de abecedar. Fusesem invitat să le spun cîte ceva despre viață, despre cearta lui grivei cu pisicile, despre codri, și vulpi, și urși păcăliți. Mă rog, de toate. Și înțelepților le-a plăcut și au ris cu poftă. Adică ce zic eu: cu poftă? Ați mai văzut copil care să ridă pe jumătate sau pe sfert? Copilul ride ca soarele dimineții. Veselia lui n-are zăgaz. El ride cu gura, cu ochii, cu minile, cu văzduhul din jurul său. Risul lui luminează umbra, deschide mugurii și stîrnește cîntecul pietrelor.

Privindu-i, parcă vedem viitorul rizînd. Și mă gîndeam ce bine facem îngrijindu-ne atîta de copiii noștri, de sănătatea timpului lor, de buna lor stare sufletească, de învățătura, de jocurile și de risul lor fermecat. Căci, dacă e să vorbim în limbaj economic, nici o altă investiție nu e mai rentabilă decît aceasta. A crește copii viguroși la trup și la minte, încrezători în viață, gata de fapte mari, iubitori de frumos și dăruți cu patimă gloriei românești — înseamnă a pregăti din vreme rodul bogat al anilor și secolelor ce vin.

Dar lipiți-vă urechea de pămînt și ascultați depărtările. Mai răzbate pînă la noi plînsul flămînd al copiilor fără pîine și fără zăre în lumea lor. Acolo, pe continente mai mult sau mai puțin civilizate, gem sub poveri, jefuiți de copilărie, hamalii de o șchioapă, robi din străbuni și părinți, albi sau negri la față, dar toți deopotrivă cu sufletul schingiuit. Și cerșetorii mici se tînguie la porțile marilor palate. Și mamele se trîng la căpățîiul pruncilor bolnavi asupra cărora nici o mină de medic nu se apleacă. Ascultați pasul tîrît al copiilor condamnați la bătrînețe și umilință, asvîrliți în țarcuri de sîrmă ghimpată laolaltă cu părinții lor! Sau ascultați ce se petrece în eroicul Vietnam, acolo unde bombele americane ucid copiii în leagăne și în tinda casei țărănești, în școli și cămine și pe cîmpurile pustiite de flăcări!

Iată deci că popoarele mai au încă atîtea de făcut pentru a-și apăra copiii și, prin aceasta, însuși viitorul lor. De aceea ziua de 1 Iunie poartă pe stîndarde nu numai risul de argint al copilului, ci și brațul de oțel al omenirii înălțat întru lumină și primăvară, pentru ocrotirea celei mai scumpe dintre toate avuțiile lumii.

Fără copii fericiți, pămîntul n-are cîntec și flăminile seacă. Să trimitem în această zi copiilor de pretutindeni sărutul nostru drag și veghetor.

TUDOR ARGHEZI, la 87 de ani

Fără nici o îndoială, mulți dintre cititorii acestor rînduri s-au întregat măcar o dată în viață: Ce este poezia? Și atunci cînd răspunsul nu vă era la îndemînă, așa cum se întîmplă citeodată, v-ați adresat unui dicționar. Așa cum face toată lumea. Așa am făcut și eu, și am aflat că este: „arta de a exprima o idee sau un sentiment cu ajutorul imaginilor,

al ritmului“. Răspunsul poate onora să li se pară neîndestulător. Am căutat și eu în altă parte și am aflat undeva că „poezia e frumusețea desăvîrșită a lucrurilor“ sau „entuziasmul cristalizat“. Nu-i mai puțin adevărat că au fost unii, care au pus la îndoială folosul poeziei. Dar mulți, foarte mulți, și în zilele noastre din ce în ce mai mulți au început să prețuiască poezia. La drept vorbind, la ce folosește poezia? Un răspuns la această întrebare, l-a dat patriarhul de azi al poeziei românești Tudor Arghezi, încă acum aproape patruzeci de ani în urmă.

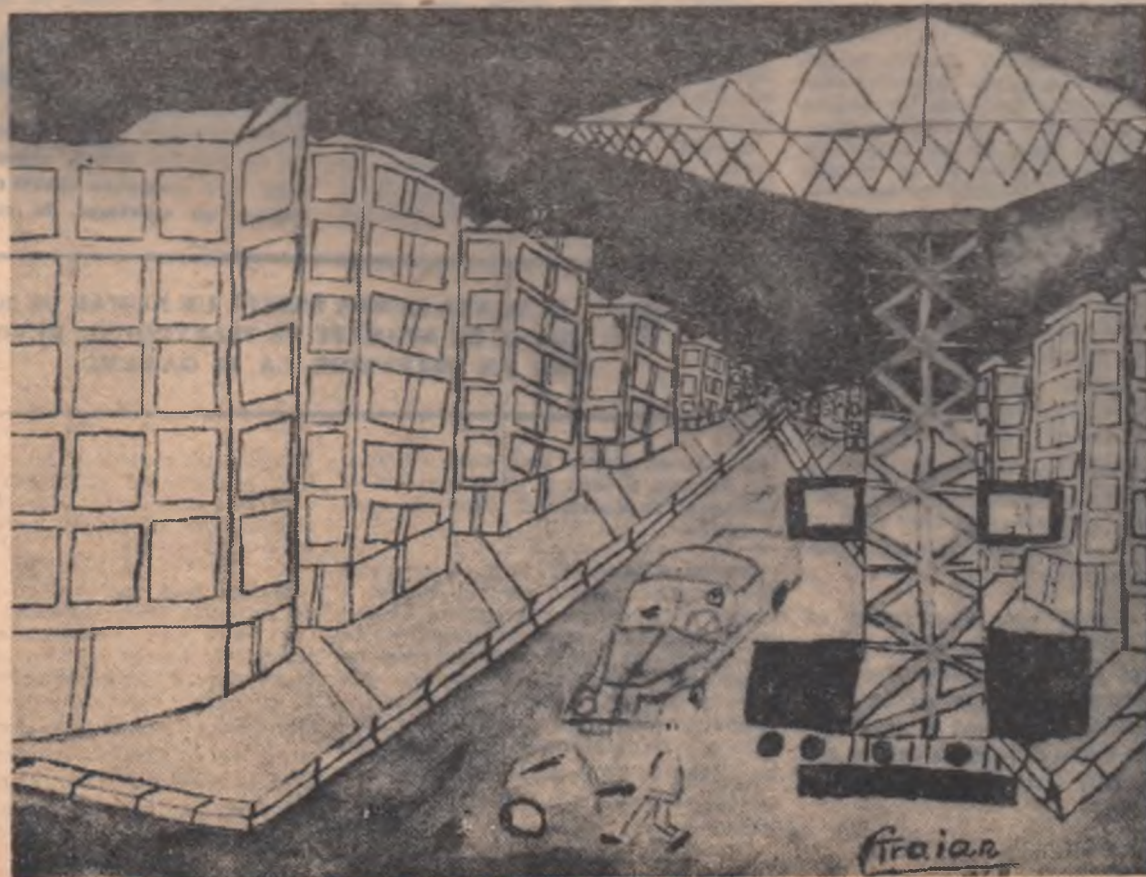
„Poezia — scria el — păstrează sufletelor care se împărtășesc cu ea... acea tinerețe de naivități scumpe și de încredere în viață și în purtătorii vieții, care nu a dezvoltat cîmpia și muntele să scoată flori și parfume, alături de minerale și petrol“.

S-a scotit dintotdeauna „viță de plugar“. Cu mulți ani înainte, scriindu-și „Testamentul“, avea să-și mărturisească izvoarele poeziei sale:

„Ca să schimbăm întîia oară,
Sapa-n condei și brazda-n călimară,
Bătrînii-au adunat, printre plăvani
Sudoarea muncii sutelor de ani.
Din graiul lor cu-ndemnuri pentru vite
Eu am ivit cuvinte potrivite
Și leagăne urmașilor stăpîni“.

CONSTANTIN PRISNEA

(Continuare în pag. 4—5)

Desen de C. Traian, clasa a VII-a, școala generală nr. 31, București

MICUL ECRAN LA SATE

ancheta noastră

În ultimii ani asistăm la o pătrundere tot mai largă a televizorului în mediul rural. Micul ecran, care-și ocupă locul în tot mai multe case țărănești, devine din ce în ce mai mult o sursă importantă care alimentează viața spirituală a satelor. Invenție minunată a secolului nostru, televizorul, oferă la domiciliu o gamă variată de spectacole, aducând în casele sătenilor cele mai interesante și mai valoroase aspecte din viața cultural-artistică și științifică a țării noastre precum și de pe diferite meridiane ale globului.

Spre deosebire de căminul cultural, bibliotecă și cinematograful care scot temporar oamenii din casele lor, televizorul îi reține la domiciliu sau îi adună în grupuri mai mici pe bază de rudenie, prietenie sau vecinătate.

Ce schimbări și aspecte noi aduce televizorul în viața culturală a satului? În ce măsură influențează activitatea instituțiilor cultural-artistice din mediul rural? Cum este folosit micul ecran în ansamblul activității culturale din satele noastre? Ce preocupări există la ora actuală pentru a satisface cerințele spirituale tot mai evaluate ale sătenilor care sînt nu numai spectatori la manifestările căminului cultural, ci și telespectatori?

Aceste întrebări precum și altele legate de influența televizorului la sate au constituit obiectul prezentei anchete, întreprinsă în mai multe regiuni, atît în rîndul activiștilor culturali cît și al telespectatorilor săteni.

ÎN ACEST AN, PÎNĂ LA DATA DE 15 MAI, AU PREZENTAT SPECTACOLE ÎN CADRUL EMISIUNII ATLAS FOLCLORIC UN NUMĂR DE 400 DE ARTIȘTI AMATORI DE LA SATE (DANSATORI, CÎNTĂREȚI, FLUIERAȘI, ORCHESTRE ETC.) DIN DIFERITE REGIUNI ALE ȚĂRII. ANUL TRECUT, LA ACEEAȘI EMISIUNE, AU PARTICIPAT PESTE 1 000 DE ARTIȘTI AMATORI DIN MEDIUL RURAL.

„Prezența televizorului la sate — ne spune Gheorghe Bunghez, secretarul Comitetului regional de cultură și artă Bacău — este un fenomen cultural deosebit de important nu numai pentru săteni ci și pentru activitatea instituțiilor culturale. Problema nr. 1 pe care micul ecran o pune în fața activiștilor culturali este ridicarea calității manifestărilor sub toate aspectele. În condițiile satului cu zeci de televizoare care aduc în casele oamenilor spectacole de o înaltă ținută artistică, o bogată informație științifică și culturală etc., căminul nu se mai poate prezenta în fața spectatorilor cu programe slabe, improvizate, ci trebuie să ducă o muncă susținută pentru calitatea manifestărilor, pentru a aduce pe scenă programe noi, bogate, interesante, să prezinte tradițiile culturale locale, datini și obiceiuri vechi specifice în comuna respectivă“.

Tot despre necesitatea ridicării calității manifestărilor culturale ne-a vorbit și Trifu Traian, metodist la Casa raională de cultură Turda, regiunea Cluj:

„Am fost martor la apariția primelor televizoare în satele raionului nostru și am urmărit influența lor asupra sătenilor și asupra activității instituțiilor culturale. Încă de pe atunci am observat că unii directori de cămine culturale emiteau părerea că televizorul le sustrage spectatorii. Această părere căuta de fapt să justifice lipsa de activitate, de căutări pentru ridicarea permanentă a calității spectacolelor și manifestărilor culturale. Activiștii culturali în general au căutat să folosească judicios televizorul și în activitatea căminului cultural. Bogata activitate culturală, cu o largă sferă de cuprindere din Frata, Tureni, Luncani, Viișoara și altele, comune cu multe televizoare și telespectatori, a demonstrat că este complet greșită părerea celor care cred că televizorul ar sustrage chipurile spectatorii de la cămin“.

El s-a referit apoi și la faptul că unii directori de cămine în loc să se străduiască să ofere spectatorilor programe bune și interesante, au redus întreaga activitate culturală la simple vizionări ale emisiunilor de televizor. Așa s-a întîmplat, bunăoară, o vreme la Aiton.

Eugen Haiduc, secretarul Comitetului comunal de partid Viișoara, regiunea Cluj: „Televizorul și căminul cultural,

două mijloace importante pentru ridicarea nivelului cultural al sătenilor, nu pot fi contrapuse. O bună activitate la căminul cultural atrage întotdeauna un număr mare de săteni chiar dacă sînt și pasionați telespectatori. O să dau un exemplu în această privință. Cu citiva timp în urmă, am lucrat ca instructor de partid în comuna Aiton unde erau doar două televizoare și totuși, o vreme, nu venea prea multă lume la manifestările culturale. De ce? Pentru că activitatea căminului nu satisfacea exigențele spectatorilor. Aici, în comuna Viișoara sînt peste 25 de televizoare, iar la manifestările căminului vine totdeauna lume multă. Avem un cor de 100 de persoane, echipă de teatru, brigadă artistică, formație de dansuri, ale căror spectacole sînt foarte apreciate de săteni“.

Emil Mocanu, directorul Căminului cultural din comuna Zorești, raionul Buzău: „Televizorul a devenit și în comuna noastră un factor de seamă al vieții spirituale a țaranului. De la apariția televizorului se observă și la noi o exigență crescută față de manifestările pe care le oferim și mai ales o afuență mare de săteni la manifestările culturale care izvorăsc din realitățile comunei cum ar fi: conferințe și expuneri despre trecutul istoric al sa-

tului, acțiuni cu caracter educativ pe baza exemplului din satul nostru, probleme legate de dezvoltarea cooperativei noastre agricole de producție și altele“.

Ștefania Pascu, bibliotecară în comuna Ileanda, raionul Dej: „Televizorul ne ajută foarte mult în munca de răspundere a cărții, în dezvoltarea gustului pentru citit. Micul ecran, cu emisiunile lui variate, Teleglob, Telecticlopedia, emisiunile științifice, literare și artistice, trezește interesul telespectatorilor săteni pentru carte. Se întîmplă deseori ca după anumite emisiuni văzute la televizor, țaranii să vină la bibliotecă și să se intereseze de cărțile legate de tematica emisiunilor respective. Pe de altă parte, noi ne străduim ca după emisiunile științifice, literare, istorice etc. să recomandăm sătenilor acele cărți ce le avem în bibliotecă pe aceste teme.“

Faptul că anul trecut în comuna noastră s-au citit 28 715 cărți dintre care 3 028 au fost cărți științifice se datorește interesului crescut al sătenilor din comună pentru cartea din toate domeniile, rezultat la care au adus o contribuție și emisiunile micului ecran“.

Numeroși săteni cu care am stat de vorbă au exprimat păreri interesante despre rolul deosebit de important al televizorului în dezvoltarea orizontului

lor cultural, despre activitatea căminului precum și despre felul cum ele se întregesc în ansamblul vieții culturale a satului.

Stoian Cimpeanu, țaran cooperativ din comuna Zorești, raionul Buzău, a arătat că în viața culturală a satului joacă un rol de seamă atît micul ecran cît și căminul cultural. „Televizorul ne oferă multe emisiuni interesante din diferite domenii, dar el nu poate să înlocuiască nicîdecum activitatea culturală a căminului nostru. Noi mergem cu plăcere la programele culturale bune și mai ales cînd ele oglindesc preocupările noastre“.

În comuna Ruginoasa din raionul Roman, Ion Gh. Tănase, ne-a spus printre altele: „Și la noi în comună se în-

mulțesc televizoarele și numărul celor ce își petrec o parte din timpul lor liber urmărind emisiunile. Dar nici căminul cultural nu se poate plînge de lipsă de spectatori, mai ales atunci cînd apar pe scenă echipele noastre artistice. Cum să nu vină oamenii să-și vadă artiștii care apar pe scena satului cu jocuri vechi bătrînești pe care le-au interpretat și în cadrul unui Atlas folcloric la televizor.“

Cu citiva vreme în urmă sătenii din comuna noastră s-au adunat în fața televizorului pentru a urmări emisiunea despre răscoalele țărănești din 1907. Această emisiune s-a completat foarte bine cu manifestarea ce a avut loc la

ÎN ANUL 1966 S-AU VÎNDUT ÎN SATELE NOASTRE 50 000 DE TELEVIZOARE.

noi în comună în cadrul căreia ni s-a vorbit despre desfășurarea răscoalei pe meleagurile noastre“.

Ion Crețu din comuna Galda, regiunea Hunedoara și alți săteni, apreciază strădaniile căminului cultural de a organiza unele discuții și manifestări pe marginea emisiunilor de la televizor. „Adunați în fața televizorului de la căminul cultural pentru a viziona piesa O scrisoare pierdută — ne spune dînsul — am ascultat cu mult interes expunerea făcută de profesorul de limbă română, care ne-a vorbit despre Caragiale, despre personajele piesei, făcîndu-ne să înțelegem mai bine spectacolul de teatru de pe micul ecran“.

Dumitru Cioc, cooperativ din comuna Drăgănești-Olt, regiunea Argeș: „Am televizor de doi ani și de atunci urmăresc cu multă plăcere cîteva emisiuni: programul de duminică pentru sate, Teleglobul, Panoramic Telecticlopedia. Cu toate acestea sînt prezent și la spectacolele de la căminul cultural, la întîlnirile cu brigada științifică și la alte acțiuni legate de viața comunei și a oamenilor de aici“.

Ioana Parasciva, învățătoare din comuna Stoicănești-Argeș: „Sătencile din comuna noastră vizionează cu mult interes emisiunea dedicată femeilor. În cadrul Sfatului gospodinei pe care îl ținem la căminul cultural, am căutat să realizăm unele din rețetele culinare transmise la televizor“.

Zamfir Filote, șeful Secției raionale de cineficare Sighișoara, a ținut să sublinieze în mod deosebit creșterea exigenței sătenilor față de spectacolele cinematografice. „Televizorul — ne-a spus el — cu programele lui variate, care se pot urmări comod chiar acasă, impun o grijă deosebită din partea noastră pentru munca cu filmul. Telespectatorii de la sate vin cu plăcere la cinematograful, dar doresc să li se asigure o vizionare corespunzătoare. Din păcate, în unele locuri, nu sînt satisfăcute dorințele spectatorilor. Unele filme au sonorul defect, altele sînt prea uzate și în asemenea cazuri nu se poate asigura un spectacol de calitate. Au

ÎN TOATĂ LUMEA EXISTĂ UN NUMĂR DE 200 MILIOANE DE APARATE DE TELEVIZIUNE, REVENIND CÎTE UN TELEVIZOR LA 15 OAMENI.

fost situații, rare de altfel, cînd spectatorii plictisiți de vizionarea unui film uzat sau fără sonor adecvat, au cerut să vizioneze la căminul cultural emisiunea televizorului“.

Marius Bud, metodist cu problemele de teatru la Casa regională de creație Cluj, ne-a spus printre altele: „Spectacolele transmise la televizor ajută în bună măsură formațiile artistice sătești în învierea repertoriului, dar mai ales în privința ridicării măiestriei interpretative. În regiunea noastră, avem cîteva formații de teatru, cum ar fi cele din Bonțida, raionul Gherla, Ileanda,

raionul Dej, Miluan, raionul Huedin și altele, care împreună cu instructorii lor vizionează cu regularitate spectacolele transmise la televizor și apoi discută despre regie, mișcarea în scenă și jocul actorilor. Rezultatul unor asemenea vizionări se reflectă în ridicarea continuă a măiestriei artistice a acestor formații, care sînt fruntașe pe regiune“.

Octavian Potra, instructor de dans la Casa raională de cultură Turda: „Televizorul, prin cele mai bune spectacole folclorice, ajută și formațiile noastre de dansuri. Echipa din satul Urcani (instructor Ion Crișan) și din Tritenii de Jos (instructor Ana Suciuc) și alte formații urmăresc jocurile populare care se transmit la televizor. Aceste vizionări ajută mult pe instructori și pe membrii echipelor să tragă învățăminte folositoare privind mișca-

rea scenică, asamblarea și desenul dansului, să învețe din dansurile cu temă pe care le prezintă ansamblurile folclorice“.

Tudose Florica, membră a ansamblului folcloric din Stoicănești-Argeș: „Avem 80 de televizoare în comună. Pe noi, cei peste 120 de membri ai ansamblului folcloric din comună, ne interesează în mod deosebit emisiunile Atlas folcloric, Dialog la distanță și altele cu caracter de artă populară. Din aceste emisiuni noi vedem cum se joacă prin alte părți, căutăm să ne per-

La căminul cultural din Mihăești, raionul Drăgănești-Olt, în aceeași sală s-a făcut simultan, vizionare de film și de programe la televizor.

— Ce ai pățit Costică?!
— Am fost la teleana... adică nu, la televizor... aăă... vreau să spun că le-am văzut pe amîndouă...“

Desen de T. PALL

fecționăm în arta jocului. Pe lângă acestea noi ne completăm repertoriul și cu jocuri din alte regiuni. Nu de mult, la Dialogul la distanță ce a avut loc între regiunile Crișana și București, ne-a impresionat mult o suită de dansuri bihorene, pe care o învățăm acum și o s-o includem în repertoriul nostru.

Televiziunea ne-ar putea ajuta mai mult pe noi, artiștii amatori, mai cu seamă acum cînd se desfășoară cel de-al VIII-lea concurs. Mă gîndesc că, în cadrul emisiunilor pentru sate, specialiștii ar putea să vorbească despre diferite obiceiuri populare, despre unele datini pe care să le punem în scenă. Mă gîndesc, de asemenea, la o discuție cu maiștri coregrafi, cu cei mai buni dirijori de cor, în care să dezbătați probleme de repertoriu și de interpretare a programelor realizate de echipele artistice amatoare. Am aflat că la Bacău a fost un festival al teatrului popular, care s-a bucurat de mare succes. Televiziunea ar fi putut să transmită aspecte de la aceste spectacole, din care noi am fi avut multe lucruri de învățat“.

M. CHIRCULESCU
R. IARAI

LE* GU* MI* CUL* TORII*

Există și în agricultură o mândrie profesională. O deslușești fără nici o greutate din primul schimb de cuvinte fie la mecanizatori, fie la cei care se înțelețesc cu viticultura, pomicultura și mai ales la legumicultori. Fără în-doială mândria profesională se naște din îndrăgirea muncii pe care o faci zi de zi, an de an, și, lucru tot atât de important, din rezultatele muncii. În agricultură cind rezultatele bune se obțin în condiții naturale mai puțin prielnice mândria e cu atât mai evidentă.

Am cunoscut în primăvara trecută cițiva dintre legumicultorii cooperati-vei agricole din Cristian. Timpul era ploios și răcoros. Se lucra cu greutate dar nici unul din cei ieșiți la grădină n-au lăsat lucrul. Am aflat apoi că la sfârșitul anului obținuseră o producție de legume în valoare medie de 18 000 de lei la hectar, cea mai mare pe raionul Sibiu. I-am revăzut pe brigadierul Nicolae Brădescu, pe Ioan Pișu, Matei Drotleff și pe alții, care au realizat ciștiguri suplimentare frumoase. Se mândresc și pe drept cuvânt. Cristianu e un exemplu și poate nu cel mai reprezentativ. Sînt mulți legumicultori cu faimă pe țară. Cei din Tomnatic, regiunea Banat au obținut, anul trecut, legume în valoare de peste 6 milioane lei și grădina de legume reprezintă nu-mai 6 la sută din suprafața de teren a cooperativei agricole. Trei ani la rînd cooperativa agricolă din Bucov, regiunea Ploiești a obținut premiul I pe țară pentru realizările din legumicultură.

Cînd spui Drăgășani, cei mai mulți se gîndesc la vestitele podgorii din această zonă argeșană. Dar pe aceste plaiuri s-a ivit și se dezvoltă legumicultura. Cooperatorii din Străjeștii de Jos au obținut 53 000 lei de pe 1 100 metri pătrați cultivați cu roșii în solar.

Cu tot timpul capricios al acestei primăveri legumicultorii fac totul pentru ca să fie la înălțimea așteptărilor și a prestigiului ciștigat. Și reușesc. La cooperativa agricolă din Mircea Vodă, raionul Făurei, roșiile timpurii, ardeul gras, varza de vară s-au plantat în cîmp de vreo două săptămîni. Demn de subliniat este faptul că pentru urgențarea acestei importante și totodată delicate lucrări au participat la muncă în medie cam 250 de legumicultori în fiecare zi.

Se întimplă însă și altminteri. În aceleași condiții aproape, în raionul Brăila, la Tufești, lucrările de plantare în cîmp se desfășurau cu mare încetineală. În Tîbănești și alte comune răsădurile de roșii au înflorit în răsadnițe și doar se știe că aceasta duce la pierderea primului rod.

În nordul țării și anume în satele Agriș, Păulești și altele din raionul Satu-Mare, legumicultorii au isprăvit plantatul în cîmp a roșiilor timpurii. De neînțeles este însă încetineala cu care se execută această importantă lucrare în Șomcuta Mare, unde în treacăt fie spus, nici măcar nu s-a pregătit întreaga suprafață de teren destinată plantării. Orice grădinar știe, din chiar

experiența pe care a acumulat-o de-a lungul anilor că, pentru a ciștiga, trebuie să aducă pe piață legume cît mai timpurii ca să nu mai vorbim de calitatea lor. La cooperativa agricolă din Simpaul, raionul Luduș însă, unde sectorul legumicol dispune, de altfel, de grădinari iscusiți, la mijlocul lunii nu plantaseră nici ardeii, nici roșiile. Cum rămîne cu aprovizionarea la timp a pieței cu legume și zarzavaturi și mai ales cum rămîne cu prestigiul deja ciștigat?

E drept, multe din greutățile privind lucrările amintite se datoresc unor condiții obiective legate de starea timpului. Nu e mai puțin adevărat că în numeroase cazuri consiliile de conducere ale cooperativei de producție n-au luat măsuri din vreme pentru ca lucrările la grădinile de legume să se desfășoare în condiții bune. Se fac plantări în cîmp fără să fi fost asigurată apa necesară: Tîbănești, Gropeni, regiunea Galați, Simpaul și altele, regiunea Mureș-Autonomă Maghiară. Instalațiile de irigare fie că n-au fost puse în funcțiune fie că nu funcționează din pricina unor defecțiuni. Pe de altă parte se impune asigurarea sectorului legumicol cu brațele de muncă necesare ținînd seama de urgența lucrărilor. Altfel, legumicultorii, oricît ar fi de iscusiți, oricîtă bunăvoință ar avea și oricît ar îndrăgi meseria nu vor izbuti să fie la înălțimea răspunderii pe care și-au asumat-o.

Cl. MUNTEANU

CUM RĂSPUND CERINTELOR CETĂȚEANULUI

În raionul Ineu unitățile cooperatiste și-au îmbunătățit considerabil activitatea de aprovizionare a oamenilor muncii. Au crescut în toate unitățile atât cantitatea cît și gama de mărfuri, paralel cu creșterea puterii de cumpărare a cooperativelor agricole și a tuturor oamenilor muncii din raion.

Pe linia dezvoltării bazei materiale a cooperativei de consum, au fost construite, în ultimii ani, magazine universale în comunele Gurba, Șicula, Bocsig, Chereuș, Șomoșcheș, Chișlaca, iar în altele, ca Berechiu, Cermei și Tîrnova, se construiesc magazine noi, ori se modernizează cele existente, pentru a se crea un spațiu comercial corespunzător cerințelor actuale. Rezultate bune au fost obținute și în ce privește înființarea unor secții de prestări de servicii. Este suficient să amintim că numai la centrul de cooperatie Cermei, sînt 15 asemenea secții. Trebuie totuși spus că în comunele Chier, Craiva, Gruba, Berechiu și Drauț nu există încă nici o secție de prestări de servicii.

Datorită străduinței lucrătorilor din cooperativele de consum din raionul nostru, s-a reușit ca, în primul trimestru al acestui an, planul la aprovizionare să fie realizat în procent de 103,7 la sută, iar planul la desfacere în procent de 101 la sută. Cele mai bune rezultate au fost obținute de centrele Tîrnova și Craiva, care și-au realizat planul la aprovizionare și la desfacere în procent de 132 și respectiv 119,3 la sută. Din păcate, au fost și unități sub plan: la aprovizionare — centrele Ineu, Șicula și Tăuș, iar la desfacere — Beliu și Ineu.

În general lucrătorii din comerțul sătesc au o comportare corespunzătoare față de consumatori, sînt atenți, politicoși, serviabili. Asemenea lucrători pot fi văzuți la Gurba, Șicula, Șomoșcheș, Bocsig și Seleuș. „Avem gestionari care ne fac cinste prin corectitudinea lor în serviciu, spunea Ioan Crișan, președintele cooperativei de centru Ineu. Sofie Baba de la Magazinul universal, Vasile Pantea de la Magazinul de mobilă, Ioan Sava și Silvia Milcu de la Alimentara sînt numai cîteva exemple. Ce-i drept, mai sînt și din aceia care nu au reușit să fie la înălțimea cerințelor, care poartă discuții nepotrivite cu clienții sau care nu respectă programul. Printre cei sancționați de conducerea cooperativei, pentru diferite abateri, amintim pe Pintilie Tolea, care din chelner s-a transformat în client și s-a servit pe sine însuși în timpul serviciului, pe Elisa-

beta Pascu și Maria Bocșai de la cofetăria din Ineu pentru lipsa de curățenie în local etc.“

Și de la tovarășul Petru Sasu, șeful secțiunii comerciale a sfatului popular raional, am aflat unele lucruri cu privire la comportarea și munca gestionarilor. Cei mai mulți își fac bine datoria, dar unii nu respectă orarul, închid mai devreme decît trebuie, deschid mai tîrziu, nu poartă halate sau pleacă după mărfuri în timpul programului. La Berechiu, gestionarul Teodor Chirilă a fost sancționat pentru depozitarea necorespunzătoare a mărfurilor.

O lipsă serioasă este aceea că multe unități, mai ales alimentare, nu au instalațiile frigorifice necesare, iar gheața pentru sezonul cald a fost însăși în cantități insuficiente. La bufetul din Gurba, am găsit un frigider care nu poate fi folosit, întrucît proiectantul acestei noi unități a uitat să prevadă prizele.

Mai sînt deci destule de făcut pentru ca fiecare unitate să se prezinte bine, pentru ca în condițiile de reclamații să fie inserate cît mai puține plîngerii.

PAVEL CIURDARU

În prezent, îngrijirea culturilor constituie principala preocupare a tuturor lucrătorilor de pe ogoare.
În imagine: prașitul mecanic al florii soarelui la G.A.P. — Călugăreni, raionul Giurgiu efectuat de mecanizatorul Constantin Glocărlan.

PENTRU DEZVOLTAREA SERICICULTURII

Sericicultura are în țara noastră o bogată tradiție. În ultimii ani, ca urmare a măsurilor luate și înlesnirilor acordate de stat, această frumoasă și bănoasă îndeletnicire s-a dezvoltat mereu în mai toate regiunile țării. Ciștiguri importante realizează crescătorii de viermi de mătase din regiunile Oltenia, Banat, Argeș, Dobrogea, București. În anul trecut, spre exemplu, numai sericicultorii din Oltenia au produs vreo 315 tone de gogoși, ceea ce reprezintă un venit de circa 13 milioane lei.

Zilele trecute, printr-o Hotărîre a Consiliului de Miniștri, au fost luate o serie de noi măsuri menite să ducă la sporirea producției sericicole. Potrivit Hotărîrii, Ministerul Industriei Ușoare, prin întreprinderile din subordinea sa, poate încheia anual contracte pentru creșterea viermilor de mătase, pe bază de relații comerciale cu cooperativele agricole de producție, cu membrii acestora și crescătorii individuali, precum și cu diferite organizații. Important este, de asemenea, că se pot încheia contracte pe mai mulți ani, iar la încheierea lor crescătorii vor beneficia de avansuri bănești, la fel ca la toate celelalte produse agricole.

Hotărîrea Consiliului de Miniștri cuprinde și alte măsuri menite să stimuleze și mai mult pe crescătorii de viermi de mătase. Astfel, se prevede o unificare a prețului de cumpărare a gogoșilor galbene de mătase la nivelul prețului stabilit pentru cooperativele agricole de producție. Producătorii care încheie contracte pentru creșterea viermilor de mătase mai beneficiază și de alte avantaje și anume: sămînța necesară, hîrtia de așternut și perforată, dezinfectanții se dau în mod gratuit. Pentru stimularea producerii de gogoși de mătase albă, care sînt superioare celor galbene s-a stabilit un preț corespunzător ținîndu-se seama că la producerea lor se cere o îngrijire mai atentă a viermilor de mătase. De asemenea producătorii care predau organelor contractante gogoși de mătase calitatea I vor beneficia de o majorare de 10 la sută.

Ministerul Industriei Ușoare (prin întreprinderile din subordinea sa) și Consiliul Superior al Agriculturii (prin Stațiunea centrală de apicultură și sericicultură) vor acorda crescătorilor de viermi de mătase, contra cost, la prețul cu amănuntul, cîte 0,250 kg bumbac fir, pentru fiecare kilogram de gogoși de mătase calitatea I intrate la fondul de stat. Precum se vede, avantajele acordate sericicultorilor sînt deosebit de semnificative. Un simplu calcul ne arată că potrivit acestor înlesniri, în acest an se va plăti producătorilor individuali un plus de peste două milioane lei.

Tudor Arghezi,

Din „Cîntare omului“

(Urmare)

CEL CE GÎNDEȘTE SINGUR

*Cel ce gîndește singur și scormone lumina
A dat o viață nouă și-un om de fier, mașina.
Fîință zămislită cu gîndul și visarea,
Neînchipuit mai tare ca brațul și spinarea.
Cu ea brăzdezi pămîntul în lung și lat și sameni
Și una ține locul la mii și mii de oameni.
Topitorii, cuptoare, mori, puțuri, fierăstraie,
O sîrmă dă lumină, o țevă vîlvătaie,
O lampă duce graiul și dă-n văzduhuri vești
Că omul zămislește puterea din povești.
Se face depărtarea mai scurtă decît pasul,
La mii de poști s-aude și se cunoaște glasul.
Vorbești cu fundul lumii la tine, din odaie,
Secunda-ntrece veacul și timpul se-ncovoie
Pe-o sfoară cît e firul de păr și se agață
Vecia, nesfîrșitul, pe un crîmpei de ață.
Se-nalță slabul, omul, pe aripi în tării
Și-aduce de acolo noi legi și mărturii.
Iată-l scoboară-n hăuri cu coiful lui rotund
Și riciie oceanele pe fund.
El trece prin vilvoare, prin cremene și gheață.
Porșise de cu seară, s-a-ntors de dimineață
Și nu l-a ars dogoarea, nu l-a-mpietrit nici gerul.
E țara lui pămîntul și l-a-mpietrit cu cerul.
Și-aprinde lîngă Argeș luleaua, și vîpaia
Din pipă încă-i arde, ajuns pe Himalaia,
Și pîinea coaptă-acasă, într-un cuptor domol,
I-o gustă pinguinii tot proaspătă, la pol,
Și, în sfîrșit, urmașul lui Prometeu, el, omul,
A prins și taina mare a tainelor, atomul.
El poate omenirea, în cîteva secunde,
S-o-ntinerească nouă pe veci ori s-o scufunde.*

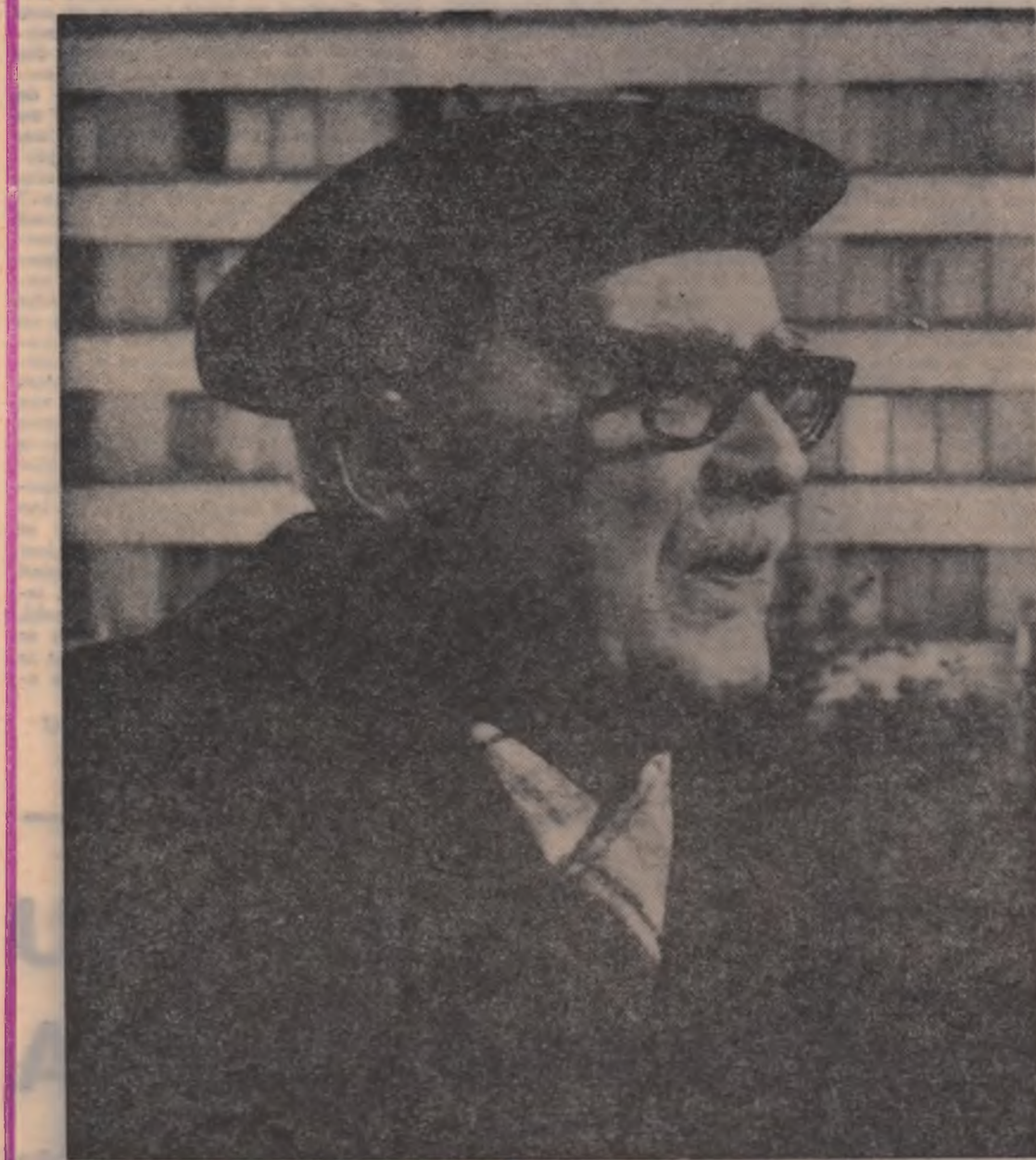
*E timpul, slugă veche și robul celui rău,
Tu, omule și frate, să-ți fii stăpînul tău.*

TUDOR ARGHEZI

Nu de mult, d
cuvîntare, care
zie, Tudor Arghezi
într-o formă m
spusese altădată
garii, zicea el, n
rea limbii, a sin
ților, împletite
marilor suferin
n-am fi născoc
torul acestei m
„cuvinte potriv
durerile și bu
doine pe fluier
ză, și-a făurit
rile peștrițe”.
pe poarta unui
de țară, pe un
mint, pe un in
teasmă, pe o b
sau pe perete
„Horé” în bă
de șoareci și
nat un monum
rindu-l prin
prin milenii.

„Cînd nici-o s
roștă
N-aveai nici

Tu ți-ai învin
ino
Arghezi il

Trec anii, trec oamenii, trece veacul, adunîndu-se în urma lor legende, fapte și amintiri. Nu e sat românesc să nu-și aibă povestirile lui trecute din gură-n gură din bunicii în strănepoți, dar de-odată cu povestirea se mai adună, păstrîndu-se încă întregi, o mulțime de lucruri mărunte ale casei: o traistă a străbunicului, un ulcior al Babei Floarea, războiul de țesut al mătușichii, briul lui tata, iia și catrința măicuții... În casele păstrătoare ale obiceiurilor din bătrîni, ochii ni se întîlnesc și azi cu fel de fel de lucruri ale gospodăriei și ale familiei, fiecare purtînd pe lîngă o povestire intimă a lor și semnul unei frumuseți deosebite.

Trecerea timpurilor și îmbogățirea sate-

dimpreună cu elevii lui și cîțiva săteni mai inimoși, au pus la cale strîngerea tuturor lucrurilor care ar fi putut alcătui un mic muzeu sătesc. Cine alții decît copiii cunosc beciurile și podurile casei, hambarul, șopronul, ograda?! S-au adus sute de lucruri, de la scaunul pe trei picioare și pirostria, la vase de lut, balanța oltenească, monezi vechi, acte, cărți și documente vechi...

Locul Țițeștilor fiind o foarte veche vatră de așezare omenească, oamenii găseau din cînd în cînd rămășițe care-l impresionau. Învățătorul cu elevii lui au și pornit la scotocirea pămînturilor, găsind într-adevăr lucruri de mare valoare istorică, de artă și cultură: topoare de piatră

un fus cu o roată zimțată stîrnește una dintre cele mai interesante povestiri: e o piesă, i-am zice istorică, făcînd parte dintr-un mecanism inventat prin jurul anilor 1900 de un țîțeștean, Dumitru Popescu, destinat conducerii prin aer a țepelinului... Acesta era un bun mecanic, inventator a mai multor mașini pe care le-a început aci în satul lui și perfecționat și aplicat apoi la Viena...

Se mai poate afla în acest muzeu original despre istoria școlii locale, înființată acum 467 de ani pe lîngă minăstirea Valea, lucru dovedit prin documente oficiale...

O colecție de cărți în slavonește și greacă, alături de un teanc de importante do-

LA IZVOARE

lor cu case noi, cu aparate electrice, contactul tot mai adînc al sătenilor cu orașul, au dus la transformări pînă la rădăcină a multor obiceiuri ale casei și ale oamenilor. Rămîn însă unele obiecte pe care gospodinele le mai păstrează pentru aducere aminte, cum ar fi costumul național ori ștergarele, scoarțele, maramele... Totuși fiecare sat își are ceva numai al lui în tradiția artei țărănești: o culoare, o anume cusătură, o formă deosebită, un zbenghi deosebit de al altor locuri și vecinătăți. De multe ori de acest lucru își dau mai repede seama cei care călătoresc prin țară.

Ne întrebam și alte ori ce se va întîmpla cu aceste frumuseți: vor dispărea de tot și nu le vom mai întîlni decît rare ori prin muzeele din orașe? Sîntem în măsură azi să vorbim de unele inițiative menite să păstreze averile satului, să le apere de risipire și să le pună în lumina unor noi valori.

Există un loc printre mușcelele Argeșului, unde trei sate și o străveche minăstire alcătuiesc o comună: Țițești. Acum vreo doi, trei ani, învățătorul Ion Duțulescu

ale omului primitiv, vîrfuri de săgeți de asemenea din piatră, seceri poate de pe timpul romanilor, găsind chiar grîu carbonizat de cîteva sute de ani, lemn pietrificat, și cîte și mai cîte, dovedind că locul acela fusese întotdeauna locuit.

Încet, încet s-au strîns cîteva mii de obiecte pe care învățătorul Duțulescu le-a sortat cu răbdare alcătuiind interesante și folositoare colecții chiar pentru lecțiile lui cu copiii. Azi el ne demonstrează evoluția obiectelor de iluminat, sistemul de măsurătoare, întocmind chiar o colecție de lînguri de lemn pe lîngă alta de filatelie, de monezi și bancnote, de obiecte de scris, putîndu-ne chiar ilustra prin obiecte cîteva dintre meșteșugurile de căpetenie ale sătenilor în diverse timpuri.

Muzeul din Țițești e o cameră cît o cămară, plus un fel de balcon interior al sălii de spectacole din căminul cultural, cu fel de fel de lucruri, în afară de altele care mai stau prin curtea și casa învățătorului așteptînd o viitoare posibilitate de expunere.

Printre obiectele din grupajul „tehnic”

cumente și de cîteva dosare pline cu rezultatele cercetărilor lui asupra locului și a oamenilor alcătuiesc o arhivă de o importanță deosebită pentru reîntregirea istoriei și evoluției acestei străvechi așezări omenești.

De unde ar fi fost toate acestea dacă n-ar fi fost la mijloc un om de inițiativă, cu idei și cu forța de muncă trebuincioasă? Adevărul proverbului țărănesc „omul sfîrșește locul” se verifică total în exemplul pe care învățătorul Ion Duțulescu îl dă în fața oamenilor, a copiilor, a timpului nostru.

Poate că povestirea noastră adevărată va sfîrși inițiativă și într-alte locuri, după cum mai aminteam și-ntr-alte dăți: ar fi binevenită începerea acțiunii de strîngere a lucrurilor din străbuni și așezarea lor într-un mic muzeu sătesc, oglindă de aur a vieții, a activității și nelipsitului gust de înfrumusețare al poporului nostru pentru tot ce e în jurul lui. E și o datorie patriotică păstrarea și valorificarea frumoasă a unui tezaur de artă pe care fiecare sat încă îl păstrează în lăzile de zestre și în sufletul curat al fiecărui om.

87 de ani

1) „Ridică-ți ochii puțin ca un lăstun
Că piscurile înseși descresc și se
supun”.

sta într-o
săși poe-
să spună
ă, ceea ce
uri. „Plu-
t moșteni-
frumuse-
gurătățile
scriitorii
fără aju-
Și din
viață, cu
cîntînd
și pe frun-
și „Stihu-
Inscripții”
pe o casă
pe un mor-
o catape-
pe un steag
i. A scris
n grădină,
i: A închi-
ului, urmă-
prin vîrste,

In finalul „Cîntării omului” poe-
tul se adresează acestuia cu che-
marea:
„E timpul, slugă veche și robul
celui rău,
Tu, omule și frate, să-ți fii
stăpînul tău”.

Contemporan cu semenii săi el
marchează cu focul versului mo-
mentele grele ale anului 1907.

Tudor Argezi și-a ales drept
model viața de toate zilele, care
nu i s-a părut săracă; n-a avut
decît o călăuză: adevărul. El a
scris cu sufletul și cu inima, folo-
sind „cuvinte potrivite”, dînd cu-
vîntului toată cîntea pe care o
merită. „Cuvîntul, scria poetul,
mi se pare un material prea fru-
mos și plastic, ca să sufăr eu să
fie întrebuițat ca găocile goale și
ca melcii, încheiați la rînd pe ca-
drul unei fotografii... În cuvintele
adormite trebuiesc trezite văpăile
avîntate”.

A împlinit de curînd vîrsta de
87 de ani. Și poetului i se pare că
„n-a trăit așa de mult”, iar tinere-
țea este încă prezentă și își „sim-
te condeii încă tînăr de începă-
tor”.

Îi dorim și noi din toată inima
încă mulți ani și condeii veșnic
tînăr.

FORMAȚII INEDITE ÎN REGIUNEA ARGEȘ

Sîntem la un centru de concu-
rș al fazei raionale. Gazdele îi
primesc pe oaspeții care coboară
din autobuz. Salutări, îmbrăți-
șări, primele întrebări privind re-
pertoriul și pregătirea „adversa-
rilor”.

— Ce mai e nou pe la voi la
Petroaia?

— Ce să fie, ne-am electricat.
— Asta nu-i o noutate. Curent
electric are de, mult și comuna
noastră.

— Eu nu vorbesc de comună.

— Dar de ce?

— De orchestră.

— Păi cum?

— Avem orchestră de chitare
electrice.

— M-ai omorît!

Și discuția continuă pe acest
ton. Unii dintre competitori s-au
mai văzut la faza intercomunală
sau la seminarul raional. Alții se
întîlnesc abia acum. Cine va
merge mai departe la faza regio-
nală? Asta-i întrebarea care îi
munceste pe toți.

Da, la Petroaia, în raionul Gă-
ești, directorul Ion Neguț a făcut
orchestră de muzică ușoară, alcă-
tuită din trei chitare electrice,
acordeon și baterie. Orchestra
sună bine și și-a ales cele mai
frumoase piese ale muzicii ușoa-
re românești. Are șanse să mear-
gă înainte. Este marea noutate a
raionului. Dar nu singura.

Căminul cultural Slobozia par-
ticipă în concurs cu o orchestră
de 32 de muzicuțe. Instructor,
învățătorul Constantin Popescu.

— Orchestra ar suna mai bine,
dacă am avea și 6—7 muzicuțe de
concert. Acestea sînt mai mari
și mai scumpe. Poate că ne va

ajuta casa de cultură să le procu-
răm. Am vrea ca la faza regio-
nală să fim 40.

Optimism. Nu însă fără temel.
Oamenii au muncit și speră. Unii
rostesc chiar cuvîntul „finală”.
Să nu anticipăm. Să lăsăm talen-
tul și pregătirea să vorbească.

O formație inedită concurează
și în raionul Rîmnicu-Vîlcea.
Este a comunei Runcu. Înainte de
a vorbi despre ea, cîteva cuvinte
despre succesele mai vechi. În
Runcu sînt dansatori și fluierași
buni. Micul ecran i-a prezentat
țării întregi în cadrul teleemisiu-
nii *Rapsozi populari*. Atît echipa
de dansuri cit și cea de fluierași
participă la faza raională.

Directorul căminului, Vasile Ef-
timie, nu s-a mulțumit cu atîta.
A căutat să vină în concurs cu
ceva absolut nou. Și a găsit: o
formație de 6 ocarine.

Ocarina era la Runcu pe cale
de dispariție. Localnici care să
știe a cînta erau, dar care să și
facă ocarine, nu. S-a interesat
directorul pe la vecini, pe la raion
și a aflat un meșter de ocarine
în Craiova. A plecat acolo. A
văzut cum se face ocarina. E un
instrument gingaș, pretențios,
nu-l potrivește nimeni cu una,
cu două, în ciuda aspectului mo-
dest. Șase lei pe bucată i-a
cerut meșterul. Mai mult a costat
trenul.

Acum, pe lîngă faimoșii săi flu-
ierași și dansatori, Runcu a dat
și o formație de ocarine.

Vom vedea, mai departe, ocarina
lîngă chitara electrică?

NICOLAE CULCEA

VORBE DIN POPOR ȘI TÎLCUL LOR

„A LĂSA BALTĂ...”

Numeroase sînt expresiile sau
„zicerile” populare care redau, în
chip concentrat, o anumită idee
pusă în legătură cu o situație oare-
care. De cele mai multe ori, pentru
a se obține comunicarea concentra-
tă a ideii, adică rostirea acesteia în
cit mai puține cuvinte — ceea ce
face ca ea să aibă un caracter mai
direct și, ca atare, mai atrăgător —
iscușiții autori ai expresiilor popu-
lare renunță la mijloacele stilistice
ale comparației. Ei preferă — toc-
mai pentru motivul arătat — expri-
marea mai scurtă, fără acele ele-
mente de vocabular care ar putea
s-o îngreueze și, de pildă, nu zic
gîrla înghețată e tare ca bocna
(bocna fiind numele unui metal), ci:
gîrla-i înghețată bocnă.

Prin același procedeu al exprimă-
rii concentrate, scurte, a luat naște-
re și vorba a lăsa (a rămîne) baltă
(ceva), provenită dintr-o construcție
dezvoltată ca, bunăoară, aceasta:
a lăsa sau a rămîne (ceva) într-o
stare de zăcere ca apa unei bălți.

Pornindu-se de la înțelesul pe
care îl are cuvîntul baltă (din lăti-
nescu palus), adică: întîndere mai
mare de apă stătută, s-a ajuns la
expresia: a lăsa (a rămîne) baltă...,
potrivită pentru a caracteriza situa-
ția unui anume lucru neterminat
în părăsire, fără de a i se căuta so-
luția.

Cu înțelesul specificat, „vorba” a-
ceasta apare destul de des în pagini-
le literaturii noastre înveșmîntate
într-un limbaj cu elemente de vo-
cabular și expresii luate direct din
graiul viu al poporului nostru. Iată,
de pildă, un exemplu din povesti-
rile marelui nostru Ion Creangă:
„Vremea rece, flăcăul începe și el
a se trece... și însurătoarea rămîne
baltă...”

N. MIHĂESCU

S-A NĂSCUT UN PRUNC

Acum 37 de ani a venit la Istria o
străină. Avea în mînă o cutiuță de
nichel. Era prima trusă sterilizată
din istoria satului. De atunci pentru
toți străina a devenit moașa Lucre-
ția Tudor.

— Dă fuga la moașa Tudor! Moa-
șa ducea un dumișat la gură și iat-o
punîndu-și barișul din mers.

— Dă fuga la moașa Tudor! Era
în crucea nopții și moașa dormea
dusă fiindcă merge mai mult pe jos
de cînd a îmbătrînit Cerceluș, calul
de la șaretă. Se trezește smulsă de
bătăile agitate din geam, și pornește
învăluită de visele calde încă. Peste
o oră, peste cinci, cine știe, o să

astepte cu auzul încordat acel prim
strigăt al vieții.

Viața este ieșirea puiului din ou, a
lujerului din sămînță, a fluturului
din crisalidă. Viața este apariția pri-
mei flori din crusta zăpezii, a prime-
lor fire de iarbă pe stînci golașe.
De fiecare dată cînd se ivește viața
sufletul nostru tresare. Dar venirea
pe lume a puiului de om este episo-
dul cel mai grandios. Atunci femeia
căreia de cînd o știm îi zicem „moa-
șa” întrerupe cu mîna ei de mașteră
cordonul care l-a ținut legat pe săt,
ca pe un mic cosmonaut, de fostul
său univers. Apoi îl ia în palmele

căuș și-l duce așa de parcă ar avea
acolo apă vie.

Mulți dintre cei pe care i-a purtat
astfel sînt acum ca brazii și cînd ei
sărută după cuviință mina moașei,
sărută cu asta primul lor leagăn.

Era așa de tînără, aducea cu ea
prima trusă sterilizată și a intra...
cum era și de așteptat, în colții a trei
doftoroaie.

„Am asistat la o naștere moșită
de una dintre ele și m-am îngrozit.
Baba lucra cu un foarfece ruginit,
se stergea pe mîini cu un sac mur-
dar. I-am spus că e o ucigașă, că
omoară și mama și pruncul și m-a
blestemat. Toată lupta noastră de
atunci pînă acum a fost reducerea
mortalității la copii. Și-am micșora-
rat-o, și am tot micșorat-o, pînă a
ajuns la zero.”

În ce împrejurare oare zero care
mai înseamnă și nimic, are colosala
însemnătate de acum? Din clipa în
care diagrama mortalității infantile
și-a început coborișul spre acel atît
de mult dorit zero pe moașă au
început să o macine neliniștile. „Din
moment ce am ajuns aici, aici tre-
buie să rămînem”. Și fiecare viață
de prunc devine pentru ea o nouă
piatră de încercare și de fiecare dată
îi este teamă.

„Am avut un caz, o hemoragie
intensă; mama era în pericol. Am
dus-o pînă la Constanța cu chiu cu
vai. Au scăpat amîndoi. Și am mai
avut un caz cînd femeia n-a elimina-
placenta. Am salvat-o, nici eu nu
mai știu cum, dar am salvat-o. Și
am mai avut un caz...”

Acum vine dintr-o cursă din sat.
din cursa ei zilnică de la viitoarele
mame Le dă medicamente întări-
toare, le dă vitamine, le învață cum
să se hrănească, le dă curaj. Apoi se
întoarce și consemnează în registru
„N-a fost nici un accident. Totul
decurge normal. Mamele se simt
bine...”

V. TUDOR

RÎNDUNICA

De te pierzi în nor
ochii rău mă dor:

lesne greul stringe
lacrimă de sînge!

Dacă viț și cînți
parcă mă descînți;

ciripitul tău —
răsăritul meu.

Zborul argintat —
vis străluminat:

îmi spužești cu stele
cerul țării mele.

MIHAI STĂNESCU

ALIMENTAȚIA FEMEII ÎN PERIOADA ALĂPTĂRII

Regimul alimentar al lăuzei trebuie să fie cât mai complet, de aceasta depinzând calitatea secreției lactate și starea generală a mamei, precum și buna dezvoltare fizică și psihică a noului născut.

În primele 48 de ore după naștere, hrana trebuie să fie ușoară, organismul istovit de eforturile nașterii digeră mai greu alimentele.

Laptele, iaurtul, supele, compoturile, legumele și fructele sînt bine tolerate. Formarea laptelui, transpirațiile abundente, deshidratează exagerat organismul lăuzei și îi creează o sete intensă. Ea trebuie să bea mult. Apa, ceaiul, limonada îi vor fi permanent la îndemînă.

După trei, patru zile, lăuza intră în regimul normal de alimentație. Hrana ei trebuie să conțină proteine (carne, brînză, lapte, ouă, pește, fasole uscată) glucide (făinoase, zahăr, miere, fructe) și grăsimi. De asemenea nu trebuie să lipsească: sărurile minerale, calciul, fosforul, magneziul, fierul, sodiul, potasiul, iodul etc. precum și vitaminele P.B.C.D.

Spanacul, guliile, fasolea uscată, gălbenușul de ou, piinea din făină integrală, conțin aceste săruri minerale.

Calciul și vitamina D. împreună cu fosforul ajută la formarea oaselor copilului și la buna dezvoltare a sistemului său nervos. Laptele, brînză, gălbenușul de ou, ficatul, peștele, icrele, coacăzele sînt bogate în aceste elemente și consumul lor de către mamă, împiedică apariția bolilor de oase ale copilului (rahitismul) și a tulburărilor neuroase.

Fierul și calciul, combat anemia mamei ajutînd la formarea globulelor roșii. Lipsa vitaminei A. — ce se găsește mai ales în lapte, gălbenuș de ou, ficat de vițel, roșii, spanac, morcovi, caise, piersici, cireșe — favorizează infecțiile pielii și mucoaselor, și unele tulburări ale vederii.

Constipația, cariile dentare, lipsa de poftă de mîncare, stările de depresiuni, sînt legate de lipsa vitaminei B din alimentația lăuzei. Ea trebuie să consume zilnic alimente care conțin această vitamină: linte, fasole, nuci, fructe uscate, drojdie de bere, făină integrală, varză, țelină, spanac.

Este bine, de asemenea, ca lăuza să consume cît mai multă salată verde, ridichi, portocale, roșii, bogate în vitamina C. Absența acestei vitamine produce dureri de cap, dureri de oase, oboseală.

În timpul iernii, cînd lipsesc legumele verzi și fructele proaspete bogate în vitamine, femeia care alăptează va completa această lipsă cu vitamine în tablete. (A+D, B complex, C).

Alimentația zilnică a unei femei care alăptează trebuie să fie alcătuită din: lapte (cel mai complet aliment), 500—1000 gr. fructe și legume bogate în săruri și vitamine, fabricatele din cereale, care reglează funcția intestinală și constituie o sursă bogată de glucide, săruri și vitamine, un ou, carne de vită sau de pasăre, pește, unt, brînză și apă la discreție. Brînză și fasolea uscată pot înlocui la nevoie carnea.

Digestia bună va fi asigurată prin mese la ore regulate (4—5 ori pe zi), și o viață liniștită în aer curat.

Femeia care alăptează va evita băuturile alcoolice, condimentele, și unele medicamente care, trecînd în lapte, produc tulburări digestive sau neuroase copilului.

Dr. RODICA BÎRLOIU
medic specialist

Nu demult, secretarul general al O.N.U., U. Thant, releva cu mîhnire că, în numeroase zone ale globului, milioane și milioane de copii se născ sub spectrul bolilor, sărăciei și analfabetismului. Și, într-adevăr, statisticile Națiunilor Unite, cit și presa internațională abundă de relatări tragice despre soarta zecilor de milioane de copii din lumea capitalistă.

Nici un om de omenie nu poate să nu condamne faptul că în țările dominate de capitaliști 425 milioane de copii nu au parte de bucuria cărților, sînt lăsați în afara școlii. Ei cresc și mor în bezna analfabetismului, supuși foametei și exploatareii crîncene. Anual, în diferite țări slab dezvoltate — se spune într-un raport al UNICEF (organ al O.N.U. pentru ajutorarea copiilor), circa 3 milioane de copii mor din cauza foametei, iar foarte mulți sînt constrinși să lucreze de la vîrsta de 12 ani sau chiar mai de devreme. În Peru, scrie ziarul chilian „El Siglo“, unui părinți, ajunși la disperare, sînt nevoiți să-și vîndă copiii ca să nu-i vadă eum pier de foame; pentru un copil de 8—10 ani, moșierii plătesc între 100 și 200 de soli (4—8 dolari), punîndu-i apoi, ca pe niște sclavi, la munci istovitoare. În Brazilia, Ministerul Muncii informează că aproape 1300 000 de copii între 10 și 12 ani sînt cuprinși oficial în „populația activă“. Copiii reprezintă — în Sudan — 25 la sută din forța de muncă, iar în Angola, Mozambic și Rhodesia este cu totul neobișnuit să vezi copii peste zece ani la școală sau în bătaură; de la 8—9 ani sute de mii de copii negri din aceste țări robesc cot la cot cu părinții pe plantațiile colonialiștilor. Statisticile oficiale italiene recunosc că și acolo 300 000 de copii muncesc cu brațele...

Alte exemple zguduitoare, referitoare numai la America Latină, sînt cuprinse într-un raport al Organizației Mondiale a Sănătății. Redînd plastic cifrele statistice, ziarul vestgerman „Frankfurter Rundschau“ constată că în America Latină „în fiecare al doilea sicriu dus la cimitir se află trupul unui copil“. În aproape toate orașele latino-americane există magazine speciale care vînd numai sicrie pentru copii...

Sînt însă țări unde copiii sînt smulși vieții prin intermediul gloanțelor și al bombelor. Așa se întimplă în coloniile portugheze, dar mai ales în Vietnam. Profesorul american William Pepper, directorul unui centru de studii și cercetări asupra copiilor, a întocmit, după o anchetă

Fotografia de mai sus redă chipul desfigurat de durere și groază al unui copil sud-vietnamez, după ce prin satul său au trecut trupele americane.

aprofundată, un raport asupra vieții copiilor din Vietnamul de sud. Însoțit de fotografii acuzatoare, raportul a fost publicat de revista americană „Ramparts“. Se arată acolo că, din 1961 încoace, numai în Vietnamul de sud au fost uciși 250 000 de copii, iar 750 000 au fost răniți, arși cu napalm sau mutilați.

Exemple care-ți umplu inima de îndreptățită minie s-ar mai putea da încă multe, căci nesfîrșite sînt nenorocirile în care se zbate tinăra generație dintr-o mare parte a Pămîntu-

lui. Cele relatate ne vorbesc însă indeajuns de situația multor sute de milioane de copii din țările în care, exploatarea omului de către om mai dăinuie ca o plagă a societății.

Omenirea luptă, fără preget, pentru ca în nici o țară să nu mai existe copii fără copilărie, pentru ca generațiile tinere să-și poată potoli setea de viață și progres, de afirmare; să-și poată, în viitor, aduce contribuția la crearea unei lumi a păcii.

PETRE TĂTARU

CURIOZITĂȚI

Recent, a avut loc o convorbire telefonică între... doi delfini, dintre care unul se afla în Oceanul Atlantic, iar celălalt în Oceanul Indian. Cercetătorii au folosit un aparat telefonic subacvatic special, în care au introdus capetele delfinilor. Multă vreme, delfinii au „vorbit“ pe rînd. Sunetele emise de ei au fost înregistrate pe bandă de magnetofon. S-a constatat că, atunci cînd unul din interlocutori „vorbește“, celălalt îl ascultă cu cea mai mare atenție. Se crede că delfinii s-au înțeles foarte bine, deși unul se afla la Florida, iar celălalt — în Insulele Hawai. Concluzia este că delfinii au un limbaj al lor.

Cu ajutorul unui aparat special, oamenii de știință din Honolulu au reușit să determine pe un delfin lăsat să înoate liber, să se întoarcă la comandă. După cum relatează zărele, delfinul care înota în largul mării se întorcea de fiecare dată cînd cercetătorii transmiteau, cu ajutorul aparatului, semnalul cunoscut.

Pe viitor, oamenii de știință intenționează să atașeze de corpul

delfinilor aparate electronice speciale pentru cercetarea regiunilor din adîncul oceanului.

Dacă lucrătorii din sovhozul Zihski din Azerbaidjan nu sînt la lucru în zorii zilei, riscă să li se evaporeze recolta. E vorba de renumitele plantații de safran albastru unica exploatare din U.R.S.S. specializată în cultura acestei plante exotice. Culesul trebuie început în zorii zilei deoarece floarea conține un soi de ulei foarte volatil. Recoltatul durează două sau trei ore. Cantitatea realizată la hectar este doar de 5 kg, însă un singur kilogram de safran folosit în arta culinară și parfumerie poate să alimenteze timp de o zi un întreg laborator de cofetărie.

E de necrezut și totuși: elefanții se tem de șoareci. Această constatare a fost făcută la grădina zoologică din Frankfurt (R.F.G.). În cuștile elefanților au fost introduși șoareci și șobolani. La început nu s-a produs nimic deosebit. Coloșii au lăsat micile rozătoare să se apropie de trompele lor. Însă la o studiere mai amănunțită femelele s-au pierdut cu firea și s-au retras. Experiența a

două a avut loc pe un teren deschis. Curios — în aceste condiții a pierit chiar și curajul masculilor. Ei au început să tropăie, apoi au luat-o la goană.

În centrul unui masiv de stînci albe din Rodopii răsăriteni (munți în Peninsula Balcanică) se remarcă un fenomen foarte ciudat. Vîntul, apa și soarele au șlefuit aici, de-a lungul veacurilor, niște ciuperci uriași din piatră. Aceste bijuterii colosale ale naturii sînt situate la nivelul satelor Beli Plas și Zornîța.

În adîncul apelor Oceanului Atlantic trăiește un peștișor lung de numai 10—15 cm a cărui denumire științifică este hiasmodus. El întrece scorpionul în lăcomie, putînd să înghită o pradă cu un volum de peste trei ori mai mare decît corpul său. După un astfel de ospăț, peștele nu mai poate înota, lăsîndu-se în voia valurilor și a curenților.

Cele trei mumii păstrate la Muzeul din Turin (Italia) au fost examinate cu raze Roentgen pentru a se descoperi bolile sau operațiile chirurgicale pe care le-au suferit pe cînd erau în viață. Rezultatul acestor investigații nu se cunoaște încă, dar, cu ajutorul razelor Roentgen, s-a descoperit că sub benzile cu care au fost înfășurate, mumiile purtau brățări, coliere și cercei încrustați cu pietre semiprețioase. Comoara va rămîne acolo unde a fost descoperită. Pentru a o scoate, ar trebui desfășate mumiile, ceea ce ar însemna distrugerea lor. Or, ele sînt mai valoroase decît bijuteriile.

...cele mai vechi orașe, dintre capitalele existente, sînt Atena, Roma, Delhi. În afară de acestea au mai existat încă înaintea erei noastre Londra, Parisul, Viena, Lisabona, Sofia, Belgradul, Damascul și Ankara?

...printr-o dispoziție guvernamentală, vînătorii

din Finlanda sînt obligați să poarte șepci roșii cînd pornesc după vînat? Această întimplare ca în păduri întunecoase vînătorii să fie luați drept elani și impușcați.

...dintre toate animalele, cele mai rezistente la frig sînt rațele și gîștele? Ele suportă o temperatură de minus 110° C, în timp ce

urșii albi și focile nu rezistă decît pînă la minus 80° C.

...frumoasa culoare roșie carmin se obține din niște purici de frunze uscate care trăiesc pe arborii tropicali?

ȘTIINȚĂ...

Cronica evenimentelor internaționale

Din mulțimea de evenimente politice petrecute pe arena internațională în cursul acestei luni, desprindem câteva care au reținut în mai mare măsură atenția opiniei publice mondiale.

Continuând cu consecvență politica sa de înțelegere și cooperare cu toate țările lumii, indiferent de orinduirea lor social-politică, țara noastră și-a făcut simțită prezența activă pe diverse tărîmuri ale activității internaționale. Astfel, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, a vizitat Iranul. Ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu se găsește într-o vizită oficială în Pakistan. Delegați ai țării noastre la lucrările unor organisme ale O.N.U. — printre care adunarea generală a Organizației Mondiale a Sănătății (O.M.S.), sesiunea Consiliului Economic și Social (C.E.S.), sesiunea Consiliului Economic al O.N.U. pentru America Latină (C.E.P.A.L.) și altele — au expus realizările și poziția țării noastre privind problemele în dezbatere. La O.M.S., de pildă, delegatul român, doctor Mircea Aldea, a vorbit, printre altele, despre experiențele specialiștilor români privind eficacitatea unor medicamente antipaludice noi. Delegații S.U.A., Indiei, Israelului, Iranului, Braziliei etc. și-au manifestat acordul cu tezele dezvoltate de delegatul român. La cea de-a 13-a sesiune a Comisiei europene forestiere din cadrul F.A.O., șeful delegației române la această sesiune, Filip Tomulescu, adjunct al ministrului economiei forestiere a fost ales în funcția de președinte al Comisiei europene forestiere.

Franța a fost, în ultima vreme, teatrul unor uriașe manifestații ale oamenilor muncii care au participat, în număr extrem de mare la greva națională prin care se protesta împotriva încercărilor guvernului de a obține „împuțniciri speciale”, pentru a guverna timp de 6 luni pe bază

de decrete-legi, fără ajutorul parlamentului. Această grevă, una din cele mai mari cunoscute în istoria Franței, arată voința oamenilor muncii francezi de a lupta pentru apărarea intereselor lor legitime.

Tot în Franța, generalul de Gaulle, vorbind în cadrul unei conferințe de presă s-a referit, printre altele, la dificultățile mari ce se ridică în calea intrării Marii Britanii în Piața comună.

Flacăra libertății și democrației n-a putut fi stinsă în Grecia de regimul de dictatură instaurat în urma loviturii de stat înfăptuită de virful reacționare ale armatei. Guvernul militarilor, deși acționează în condițiile celei mai crunte terori, n-a putut înfringe voința de libertate și democrație a poporului. Așa cum relatează numeroase ziare străine, populația folosește diferite mijloace pentru a se opune dictaturii. În toate orașele Greciei împrăștie manifeste antidictatoriale. Din inițiativa unor oameni politici reprezentând toate forțele patriotice și democratice, a fost constituit „Frontul democratic al patrioților greci împotriva dictaturii”.

Războiul din Vietnam, care stârnete indignarea și mînia legitimă a opiniei publice progresiste din lumea întreagă, a intrat într-o nouă fază periculoasă. Continuând bombardamentele asupra teritoriului R. D. Vietnam, agresorii americani și sateliții lor au pătruns masiv în sudul zonei demilitarizate unde au lansat acțiuni teroriste împotriva populației civile. Referindu-se la această acțiune a agresorilor, guvernul R. D. Vietnam arată într-o declarație recentă că noul pas făcut de S.U.A. în escaladarea războiului constituie un act grav de sabotare a acordurilor de la Geneva din 1954, o acțiune directă a forțelor terestre americane împotriva teritoriului R. D. Vietnam.

Incheiem această cronică amintind că în Orientul Apropiat se înregistrează o stare de tensiune nemaicunoscută de la „conflictul Suezului” din 1956. R.A.U., Siria, Iordania, Israel, Irak și Kuwait și-au pus forțele armate în stare de alarmă. În prezent se fac eforturi pentru înlăturarea încordării, pentru rezolvarea pe cale pașnică a problemelor ivite. Zilele următoare ne vor arăta în ce măsură aceste eforturi constructive vor fi încununete de succes.

S. LAZĂR

UN SECRET!

La magazinele

Căsuți cărți, dulciuri, jucării
Trăbiți-vă! A venit
Decada cadourilor
pentru copii
23 mai - 1 iunie

ADMINISTRAȚIA ASIGURĂRILOR DE STAT face cunoscut cetățenilor că pot asigura facultativ mobilierul, îmbrăcămintea și celelalte bunuri din gospodărie, obținînd despăgubiri în cazurile de daune.

În același contract este inclusă și asigurarea pentru unele accidente întîmplătoare asiguratului sau soției sale, precum și asigurarea pentru cazurile de despăgubiri civile datorate de asiguratul locatar față de proprietar, pentru unele pagube la imobilul în care se află bunurile asigurate. Prima de asigurare este de numai 20 sau 30 de lei pe an pentru 10 000 de lei sumă asigurată.

Pentru informații suplimentare și încheierea de asigurări, adresați-vă agenților de asigurare, responsabililor cu munca ADAS sau direct inspectoratelor ADAS.

LOZ ÎN PLIC

Jucînd la LOZ ÎN PLIC puteți cîștiga imediat premii în bani și obiecte. Se atribuie autoturisme: „Renault 10 Major”, „Moskvici 408”, „Wartburg 312/1”, „Fiat 850”, „Wartburg Lux”, „Wartburg-Standard”, „Trabant 601” și motociclete, televizoare, frigider, aparate de radio, aspiratoare, ceasornice, biciclete, mașini de cusut, aparate foto, picupuri și premii în bani de cîte 20 000 lei, 10 000 lei, 5 000 lei ș.a.

Oriunde vă aflați jucați la LOZ ÎN PLIC.

Reinnoiți-vă abonamentele
la revista

ALBINA

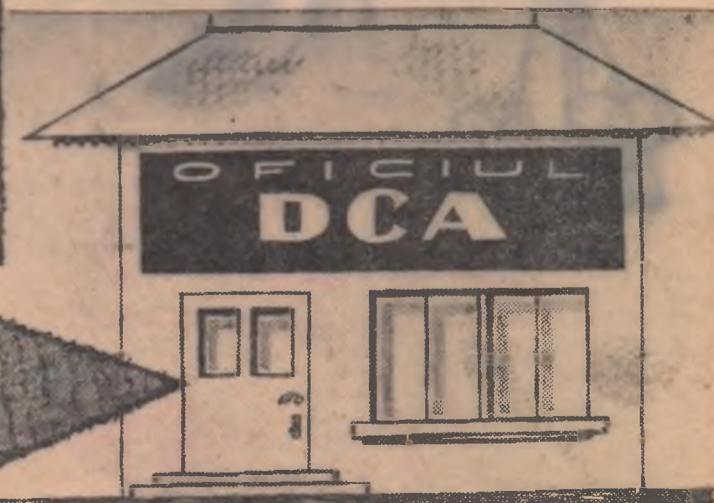
Reumatici și suferinzi de dureri articulare, aplicați pe locul dureros „Com-presa termogenă” care alină durerile de mijloc, sciatică și lumbago, prin acțiunea revulsivă și căldura profundă pe care le provoacă. Respectați modul de întrebuințare. Un pachet costă 5,40 lei. De vânzare la farmacia, drogherii și puncte farmaceutice din țară.

5286 A

Săteni!

Valorificînd prin organele D.C.A. lînă, gogoși de mătase, piei și păr de animale precum și deșeuri textile și de hirtie, obțineți importante sume de bani care contribuie la sporirea venitului gospodăriei dv.

Oficiile D.C.A. și achizitorii lor vă oferă în schimb la prețuri avantajoase, vase emailate, fire de bumbac, țesături textile și alte produse strict necesare în gospodăria dv.

A VENIT BĂIATU' CU DEMOLAREA

Ce-mi place mie la Nicolae Oancea este tăria sa de caracter! Cînd vrea băiatul ăsta ceva, nimic nu-l poate opri. Cel mai grăitor exemplu ni l-a dat mai serile trecute.

Își lăsase tractorul în fața bufetului din comuna Șendreni-Galați. L-a tras frumos pe dreapta, așa cum prevede legea circulației, și s-a îndreptat spre bufet. Băuse el o țuiculiță, dar încă nu-și făcuse „plinul” și simțea că nu poate merge mai departe. Politicos, a bătut în obloanele care se ambiționau să rămîna zăvorîte sub birocraticul pretext că sosise ora închiderii. Dar Oancea nu se oprește în fața unor formalități birocratice. A insistat cu pumnul. De după oblon, responsabilul l-a spus că nu-i deschide. Atunci ce și-a zis tractoristul? Are el ac de cojocul fiecăruia. Ac — vorba vine de unde să ia ac la ora aceea? Avea însă la îndemîna tractorul.

L-a pus în mișcare, a trecut peste gardulețul din fața bufetului, a stricat pavaul și s-a oprit în fața obloanelor. Politicos, a mai întrebat o dată: „permiteți”? Și și-a permis să treacă peste obloane, să degradeze ușile, pereții, dușumeaua. S-a oprit în prag. Motivul pentru care nu a avansat îl aflăm dintr-un interviu pe care a avut amabilitatea să-l dea organelor de miliție: „N-am știut că bufetul n-are beci, că altfel intram cu tractorul chiar în local”.

Nu v-am spus că Oancea are o yoință de fier? Cînd vrea ceva, nu-i stă nimic în cale. A vrut o țuiculiță și nu i-au stat în cale nici garduri, nici ziduri.

Dacă îl vedeți pe ulița satului, feriți-vă casa, că a venit băiatul cu demolarea. Noroc că nu are decît un tractor Universal 600. Vă închipuiți ce s-ar fi întîmplat dacă i s-ar fi dat pe mină un buldozer sau un tanc?

„Promisiuni“

fabulă

Undeva, pe un maidan,
Cioara a-nțilnit, mai an,
Cîteva găini moțate
Și le-a croncănit: — Surate,
Uite, eu am auzit
C-aveți plan de-ndeplinit.
Marfa voastră, mi se pare,
Are mare căutare
D-aia cred că n-ar fi greu
Să mă ou ca voi și eu!
— Foarte bine (zic vreo două)
Vom avea mai multe ouă
Dar al tău, doar cit un nod,
Nu-i pe-același calapod!
— O să-l fac să fie, dacă
M-ajutați și voi oleacă!
— Cum?
— Intii mă socotesc
C-ar fi bine să mai cresc
Ca să fiu ca voi, surate,
De aceeași greutate
Dup-aceea, în cuibare,
O să fac și oul mare!
— De acord! Am priceput!
Ce poștești, pentru-nceput?
— Să-mi dați zilnic, asta vreau,
Două ouă, să le beau
Plus, cînd este, cite-un pui
Că-mi pîrște-al dracului!
— Colosal! Și mai pe urmă?
(Zice una-n timp ce scurmă!)
— Păi, pîn-oi ajunge babă
Jur să mă spetesc de treabă
Că, din speța mea străină,
Mă reproșilez... găină!

Ce-a urmat (dac-a urmat!)
Asta eu nu am aflat
Dar aluzia e clară:
Cam la fel cu doamna cioară
Mai sînt unele sectoare
Duse de-altele-n spinare,
(Chiar prin cooperative)
Deci nu sînt nici productive,
Nici n-au certe perspective
Să devină — tocmai d-aia
A cam înțarcat Bălaia!

STELIAN FILIP,

Ce-i afară nu-i nimic!

— Cînd te duci la oraș, mai cumpără o sticlă cu sirop de afine, îmi spuse nevasta. Observ că mă simt mai bine cu stomacul de cînd beau siropul ăsta.

La ora 7 eram în Odobești. Primul drum l-am făcut la cooperativă să cumpăr sticla cu sirop de afine. Bucuros că alături de alte articole am găsit și afinele, mă îndreptai spre I.R.T.A. Privi eticheta și văzui alături de numele fabricii I.I.L. ABRUD și data fabricației: 16 martie 1967. Zic eu: „O nimeri. E tare proaspăt”.

Dar acasă mare-mi fu surpriza. În sticlă în loc să fie sirop de afine (cum a prescris doctorul pentru stomac), era sirop de cireși.

Și atunci mă gîndi că am fost odată la un bilci la Focșani și acolo unul care făcea reclamă, spre a-i invita înăuntru pe spectatori, spunea cam așa:

„Ce-i afară nu-i nimica, să vedeți înăuntru”. Eu cred că cei ce controlează modul cum se pun etichetele la I.I.L. ABRUD s-au cam făcut de „bilci”.

H. LEREA

ZIMBIȚI VA ROG...

dacă puteți

Iată cum arată construcția dispensarului din satul Ceacu, comuna Cuza Vodă, raionul Călărași. Așa arăta și toamna trecută. De atunci, pe acest șantier (inginerșef Ion Cohut) nu s-a mai pus nici o cărămidă, în schimb s-au degradat mai multe.

Foto: PETRE LAZĂRESCU

Desen de AL. CLENCIU

— Văd că trași numai cu țesala. Peria pentru ce o ți?
— Pentru... conducere!

FANTOMAS LA... ISTRIA

Filmul cu Fantomas a rulat și la căminul cultural din comuna dobrogeană Istria. Dar, se pare că celebrul personaj nu s-a mulțumit cu o simplă și efemeră prezență pe ecran, ci a poposit în mijlocul sătenilor, printre care a recrutat cîțiva admiratori, demonstrîndu-le și învășîndu-i practic cum pot deveni faimoși, jucîndu-se de-a fantomele. Adică:

1. Magazinul mixt al cooperativei de consum din localitate e închis din 18 martie a.c. Gestionarul Gheorghe Pășcălău, de la raionul „textile-confecții-incălțăminte”, s-a plictisit de muncă și s-a hotărît să o schimbe. A găsit un înlocuitor în persoana lui Codin Trifu și, cu aprobarea conducerii cooperativei, s-a apucat să dea în primire. O săptămîină a durat inventarul. Și toate ar fi fost bune,

dacă Trifu n-ar fi observat că Pășcălău încearcă să-l tragă pe sfoară cu o pereche de bocanci. Supărat, nea Codin se răzgîndește, nu mai vrea gestiune și iată prima... fantomă. Din cauza ei, oamenii nu mai văd decît lacătul pus pe ușa magazinului, se sperie și fug cu ce apucă — bicicleta, picioare — în vecini, la Sinoie, Săcele, pentru a cumpăra ulei, zahăr și alte paste făinoase.

2. Frizeria a fost închisă de Sanepid. Din luna octombrie 1966 organele sanitare au întocmit un proces verbal de igienizare a localului. Nu l-a luat nimeni în considerație. Frizerul Marinescu Gheorghe, care e de meserie timpan, preferă să lucreze acasă cu rindeua, decît în atelier cu briciul. Nu i-ar trebui mult frizeriei din Istria să intre în legalitate, dar conducerea cooperativei de consum se scumpește la țărițe și iată... a doua fantomă, de spaima căreia oamenii se tund singuri, cum pot. Și nu prea pot.

3. Magazinul mixt din satul Nuntași, administrat tot de cooperativa din Istria e ca și cum n-ar fi. Pentru că are rafturile goale. Gestionarul Gheorghe Ciubuc de la raionul „alimentar” nu se duce după marfă, plîngîndu-se că e bolnav de ulcer, dar își tratează suferința la bufet, cu rom în doze mari. Colegul său, Constantin Badea, de la raionul „textile-confecții-incălțăminte” se află într-un veșnic duel obraznic cu puștii cumpărători, pe care îi expediază să se aprovizioneze singuri cu marfă din alte părți. Și iată cea de-a treia... fantomă. Oamenii s-au cam săturat de spectacolul acesta. E cazul să fie scos de pe afiș.

GABRIEL DAIANI

EPIGRAMĂ

Dumitru Nistor, cioban la C.A.P. Secusigiu-Arad, a furat din rașiile de furaje ale oilor.

Un lup s-a introdus în turmă
Legal, în straie de cioban,
Și-a dovedit pînă la urmă
Că el e... vegetarian!

AUREL BĂBEANU

REVENDICARE

— Atunci cînd o problemă e pusă eronat nici rezultatul nu are valoare!

Iată, de pildă, ce am observat:

Cînd între mine și privighetoare se face-o comparație, problema-i pusă cu susu-n jos, fără imaginație.

(Intenționat și nu-i de loc trumos!)

Se spune de mine: „Ce, poate el oare

Să cînte în triluri de privighetoare?!”

Cînd justă ar fi următoarea-nțrebare:

„Privighetoarea are habar

Să zbiere măcar
cît un pui de măgar?!”

MIHNEA MOISESCU

Concurș PROVERBE ȘI ZICĂTORI

